

VIŠI SUD U PODGORICI, kao drugostepeni, u vijeću sastavljenom od sudija: Dragane Đuranović, kao predsjednika vijeća, Vesne Jovetić i Vesne Jočić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Vjere Šljivančanin iz Podgorice, koju zastupa punomoćnik Viadimir Bjeković, advokat iz Podgorice, protiv tuženih «JY MEDIA MONT» DOO, koga zastupa Lidija Božović, advokat iz Podgorice i Dražena Živkovića iz Podgorice, radi naknade nematerijalne štete, vrijednost spora 40.000,00 eura, odlučujući po žalbama stranaka protiv presude Osnovnog suda u Cetinju P.br. 872/2005 od 04.07.2006. godine, u sjednici vijeća od 21.03.2008. godine, donio je

P R E S U D U

ODBIJA SE žalba tužioca kao neosnovana i **POTVRDJUJE** presuda Osnovnog suda u Cetinju P.br. 872/2005 od 04.07.2006. godine u dijelu izreke pod stavom drugim, trećim i četvrtim.

Preinačava se navedena prvostepena presuda u dijelu izreke pod stavom prvim i izriče:

Dužni su tuženi iz osnova naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede časti i ugleda tužioca platiti tužiocu iznos od 10.000,00 eura sa pripadajućom kamatom od 04.07.2006. godine.

U preostalom dijelu mimo dosudjenog, a za iznos od 5.000 eura sa kamatom tužbeni zahtjev odbija se kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Cetinju P.br. 872/2005 od 04.07.2006. godine, odlučeno je:

«**DJELIMIČNO SE** usvaja zahtjev tužiteljice Vjere Šljivančanin, iz Podgorice, pa se obavezuju tuženi da na ime naknade nematerijalne štete na ime duševnih bolova zbog povrede dostojanstva, časti i ugleda tužiteljici

solidarno isplate iznos od 15.000,00 eura, sa pripadajućom kamatom koja se ima obračunati počev od 31.10.2005. godine, pa do konačne isplate.

OBAVEZUJU SE tuženi da tužiteljici solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 465,09 eura, sve prednje u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom propuštanja.

ODBIJA SE kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadu nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda u preostalom traženom iznosu od 25.000,00 eura sa propisanom kamatom koja bi se obračunala na dobijeni iznos.

ODBIJA SE kao neosnovan zahtjev tužiteljice kojim je tražila, da je tuženi I-reda dužan da izreku presude i javno izvinjenje objavi na naslovnoj strani - na prednjoj strani svoga lista na istoj strani na kojoj je objavljen tekst «sudija naložio oštećenom da se napije kako bi vještak utvrdio njegove reflekse pri vožnji, a cjelokupnu presudu objavi na strani 5. svoga lista na kojoj je objavio i svoj članak za tužioca, u roku od 15. dana od dana pravosnažnosti navedene presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja».

Protiv te presude tužilac i prvotuženi su blagovremeno izjavili žalbe.

Tužilac prvostepenu presudu pobija u odbijajućem dijelu bez navodjenja zakonskih razloga, sa predlogom da se prvostepena presuda u pobijanom dijelu preinači.

Prvotuženi prvostepenu presudu pobija u dijelu izreke pod stavom prvim zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, dok je konačan predlog izostao, najavljen dopunom žalbe, koja nije dostavljena ovom drugostepenom sudu do odlučivanja po podnijetoj žalbi.

Tužilac i prvotuženi nisu podnijeli odgovore na žalbe.

Ispitujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude povodom izjavljenih žalbi, a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka i na pravilnu primjenu materijalnog prava u smislu čl. 379 ZPP-a,

tekstova se nesumnjivo utvrđuje da se u njima pominje tužilac imenom i prezimenom i to izrazito u negativnom i uvredljivom kontekstu.

Kod ovih činjenica, prvotuženi se ne može osloboditi od odgovornosti, kako to pravilno nalazi i prvostepeni sud, a sve u smislu čl. 20 st. 2 Zakona o medijima (Sl. list RCG br. 51/02), koji predstavlja osnov odgovornosti prvotuženog.

Po mišljenju ovog suda sadržaj navedenih tekstova prvostepeni sud je pravilno cijenio i izveo zaključak da su sporni tekstovi na način kako su objavljeni bili usmjereni na poziv i moralni atak na ličnost tužioca, njenu reputaciju i dignitet, te usmjereni na čast i ugled i dostojanstvo njene ličnosti koje su ugrozili i time kod tužioca izazvali duševne patnje zbog povrede časti i ugleda koje su poljuljale njenu psihičku ravnotežu.

Pri tome je tuženi, prekoračio pravo na slobodu izražavanja, kao fundamentalno ljudsko pravo, jer to pravo nosi u sebi i odgovornost i ograničenje koje se sastoji u tome da se načinom sprovođenja tog prava ne može vrijeđati čast, ugled i dostojanstvo ličnosti. To je smisao ustavnog odredjenja ovog prava, odredjenja po Zakonu o medijima i Evropskoj konvenciji o ljudskim pravima, koji smisao tuženi nije ispoštovao niti se prema njemu dobronamjerno odnio.

Zato je, ovaj drugostepeni sud mišljenja da je objavljivanje citiranih tekstova dovelo do povrede dostojanstva i sigurnosti tužioca, kao ustavom zagantovanih prava (čl. 20), zbog čega ona trpi duševne patnje čiji intezitet opravdava dosudjivanje naknade nematerijalne štete, a posebno imajući u vidu sredinu u kojoj tužilac živi, ličnost i njeno zanimanje, te činjenicu da je majka dvoje odraslo djece, te i činjenicu da su patnje trpjeli i članovi njene uže i šire porodice. Ovo je sve utvrđeno iz iskaza tužioca u svojstvu parnične stranke i sprovedenog vještačenja, koje je prvostepeni sud pravilno cijenio i prihvatio ih, a koji u svemu potvrđuju tužbene navode.

Medjutim, po mišljenju ovog suda, visina dosudjene naknade je previsoko odmjerena, a imajući u vidu i objavljenу ispravku od 11.05.2003. godine, radi čega je ovaj sud u tom dijelu preinačio prvostepenu presudu i tužiocu dosudio iznos od 10.000,00 eura, na ime tražene štete, a za preostali iznos

od 5.000 eura je odbio tužbeni zahtjev. Ovaj sud je mišljenja da je značaj povrijeđenog dobra i cilj kome služi ova naknada, te stepen i jačin bolova, kriterijum po kome sud procjenjuje da će dosudjenim iznosom od 10.000 eura biti uspostavljena poljuljana psihička ravnoteža tužioca zbog povrede časti i ugleda, te dostojanstva, kao prava ličnosti. Jer, ovom naknadom se ne može pogodovati težnjama koje nijesu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom, a sve imajući u vidu i važeću sudsku praksu za ovaj vid nematerijalne štete. Dakle u konkretnom slučaju opravdano je dosuditi navedeni iznos u skladu sa odredbama čl. 200 st. 1 Zakona o obligacionim odnosima.

Na dosudjeni iznos na ime naknade neimovinske štete tužiocu pripada kamata od dana donošenja presude pa do isplate, primjenom čl. 278 Zakona o obligacionim odnosima.

Kod ovakvog stanja stvari, a kao što je naprijed navedeno, prvostepenu presudu u ovom dijelu u naznačenom smislu valjalo je preinačiti, jer su za takav način odlučivanja u konkretnom slučaju ostvareni zakonski uslovi.

Sa izloženog, a primjenom čl. 382 i 387 tač. 4 ZPP-a, odlučeno je kao u izreci.

VIŠI SUD U PODGORICI
dana 25.03.2008. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA-SUDIJA
Dragana Đuranović, s.r.

Tačnost otpравка ovjerava
ovlašćeni službenik suda

OSNOVNI SUD U CETINJU		1
Posl. br.	P 872/05	
Primljeno	31 III '08. god.	
u	1 primjeraka sa	1 priloga
		
		ovlašćeni službenik suda